

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 003687 17 Кж 8
Бања Лука, 20.4.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног С. М., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној против рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 003687 17 Квл од 06.4.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.4.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба осуђеног С. М., изјављена против рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 003687 17 Квл од 06.4.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 003687 17 Квл од 06.4.2017. године, одбачен је захтјев осуђеног С. М., за понављање кривичног поступка, довршеног правоснажном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 006873 14 К 2 од 26.11.2014. године (потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 003687 15 Кж 7 од 23.02.2015. године), којом је (заједно са оптуженим З. М.) оглашен кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 3 (три) мјесеца.

Против наведеног рјешења жалбу је, благовремено, изјавио осуђени, због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи.

Испитујући побијано рјешење у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), одлучено је као у изреци овог рјешења из слиједећих разлога:

Правилност и законитост побијаног рјешења, не може се оспорити жалбеним приговорима, јер је првостепени суд правилно, у смислу члана 347. став 1. ЗКП РС, одбацио захтјев осуђеног за понављање кривичног поступка (у даљем тексту: Захтјев), и о томе дао ваљано образложење.

Наиме, у Захтјеву осуђени није изнио нове чињенице нити поднио нове доказе који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, а који су сами за себе или у вези са ранијим доказима подобни да утичу на његово ослобађање или на осуду по блажем Кривичном закону, у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС.

У конкретном случају, како то произилази из садржаја Захтјева, исти се заснива на тврдњама да је осуђујућа пресуда донесена на основу исказа свједока М. Б., који се у Захтјеву дефинише као „лажни“, без иједног материјалног доказа, јер су резултати ДНК анализе показали да, са капе пронађене на лицу мјеста извршења предметног кривичног дјела, нису утврђени биолошки трагови оптужених, да је свједок Г. Ј. потврдила алиби оптужених да су, у вријеме извршења дјела, били на другом мјесту, да осуђени има сазнања да су предметно кривично дјело, починила друга лица, И. М., Т. Ђ. и С. В., те да је, у вези са тим потребно извршити нову ДНК анализу узорака са пронађене капе, те поново саслушати свједока Н. и Е. Ч., А. К., те И. И., на околности утврђења идентитета извршиоца дјела.

Наведене чињенице и докази су били предмет оцјене од стране првостепеног суда, како то произлизи из образложења пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 003687 17 Квл од 06.4.2017. године, а затим и оцјене Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 003687 15 Кж 7 од 23.02.2015. године, у жалбеном поступку. О таквој оцјени чињеница и доказа, на које се поново позива осуђени у Захтјеву, дати су разлози у наведеним пресудама, у погледу вјеродостојности исказа свједока М. Б., радника на бензинској пумпи на којој је разбојништво извршено, резултата ДНК вјештачења, покушаја заснивања алибија од стране свједока Г. Ј. (ванбрачна супруга осуђеног З. М.), до исказа свједока поименично наведених у Захтјеву, којим се сугерише на друга лица, као починиоце предметног кривичног дјела, у ком правцу се предлаже ново ДНК вјештачење и поновно саслушање свједока С. В.

Слиједом наведеног, Захтјевом се врши приспитување и поновна, властита оцјена доказа и оспорава правилност утврђења одлучних чињеница, на којима је заснован закључак о кривици осуђеног. Не предлажу се у Захтјеву докази који већ нису били предмет оцјене суда, као нови докази, нити се нуде нове чињенице, који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, а који би, сами за себе, или у вези са доказима изведеним у ранијем поступку, били подобни да утичу на ослобађање или осуду по блажем Кривичном закону.

Ради тога је првостепени суд, правилном примјеном члана 347. став 1. у вези са чланом 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, Захтјев осуђеног за понављање кривичног поступка, одбацио и о томе дао ваљане разлоге у побијаном рјешењу.

На основу наведеног и примјеним члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић